

בית משפט השלום באילת

20 יולי 2015

ת"פ 14-06-33687 מדינת ישראל נ' [REDACTED]

בפני כב' השופטת ש. שטרית, סגנית נשיאה

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: [REDACTED]

נוכחים:

ב"כ המאשימה – עו"ד קביץ
הנאשם וב"כ – עו"ד לביא – ס"צ

הכרעת דין

בפתח הדברים אני מודיעה על זיכוי הנאשם מביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

האישום והמענה לו

1. כתב האישום מייחס לנאשם איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. הנאשם והמתלוננת הם אב וביתו. כמתואר בכתב האישום, בתאריך 14.02.2014, בסמוך לכניסה לסופרמרקט באילת, פנה הנאשם למתלוננת, ואיים עליה באומרו: "אפילו עם התלונה שהגשת עליי, אני אתפוס אותך, וארצח אותך". המתלוננת השיבה "בוא תרצח אותי כאן" והתקרבה אליו, אז אחז הנאשם בחולצתה עד שכן זוגה של המתלוננת, הפריד ביניהם.

במענה לכתב האישום כפר הנאשם כי אמר לבתו את הדברים המיוחסים לו, כי איים עליה, גם כפר כי אחז בחולצתה.

2. התביעה מבססת עתירתה להרשעת הנאשם על עדותם של המתלוננת ובן זוגה [REDACTED], ושל החוקרת דיאנה בלוסטוצקי, באמצעותה הגישה את הודעת הנאשם מיום 14.02.2014 (ת/1). הנאשם העיד להגנתו.

דיון והכרעה

3. אין מחלוקת משפטית בין הצדדים, וברור ומוסכם כי אם הוכח שהנאשם אכן אמר את הדברים למתלוננת, הרי שמדובר באמירה העולה כדי איום בכוונה להפחיד.

בית משפט השלום באילת

20 יולי 2015

ת"פ 14-06-33687 מדינת ישראל נ' ואנונו

4. לכאורה, מלאכתה של המאשימה בתיק זה קלה יותר משום שלאירוע הנטען היה עד ראייה והוא בן זוגה של המתלוננת. אולם וכבר עתה אקדים ואציין כי לאחר בחינת עדויות המתלוננת ובן זוגה התעוררו אצלי סימני שאלה כבדים ביחס למהימנות עדותם, והאם בכלל [REDACTED] הוא עד ראייה או שותף לאירוע, וכן שאלות בנוגע למוטיבציה של המתלוננת בהגשת התלונה נגד הנאשם הוא אביה.

5. גרסת המתלוננת - בפתח עדותה ציינה כי יש לאירוע בינה לבין הנאשם שהוא אביה, היסטוריה, אירועים מקדימים. וכך תיארה "היה אירוע במרכז מור באילת, הגעתי ביום שישי לאחר העבודה, חניתי בחנייה, התקדמתי לסופר אני [REDACTED] שהוא הבן זוג שלי, ירדנו מהאופנוע לכיוון הסופר, כאשר אבא שלי יצא מכיוון הסופר ולא פניתי אליו, לא ראיתי אותו כמעט שנתיים לפני האירוע הזה, הוא פנה אליי זה היה בהתחשב בסיטואציה הקודמת, "אפילו התלונה שהגשתי עליי אני אתפוס אותך ואני ארצח אותך" אז אמרתי לו בוא תרצח אותי פה והוא התחיל להשתולל ולקלל. [REDACTED] לא ראה אותו לפני זה, הוא לא ידע שהוא אבא שלי, כש[REDACTED] שמע את זה מהצד, אני התקרבתי לאבא שלי, ואמרתי לו בוא תרצח אותי כאן, ואבא שלי תפס אותי בחולצה (מדגימה על גופה) ו[REDACTED] התקרב והפריד בינינו ומשך אותי מאבא שלי. ואבא שלי כמו בכל הפעמים, הוא אמר "אני אבא שלה, אל תתערבו" בהיסטריה, אז [REDACTED] אמר לו אני רק לא רוצה שתיגע בה, אני מכבד אותך. ואז התחילו להתקהל אנשים מהסופר ואני אמרתי ל[REDACTED] שיזמין משטרה, אבא שלי נכנס לסופר הייתה מוכרת שעמדה בכניסה וראתה הכל ואמר לה שתזמין משטרה. בזמן הזה אני חייגתי בטלפון שלי לאימא שלי [REDACTED] התקשר למשטרה ונתן לי את השיחה על מנת להזמין אותם. חיכינו שם עד שהם יגיעו ומשם הלכנו לתחנת המשטרה".

אשר למוטיבציה והמניע של המתלוננת, נשאלה היא בהמשך חקירתה הראשית מדוע הגישה תלונה נגד מי שהוא אביה, והשיבה כי ישנו רקע והשתלשלות של אירועים קודמים בינה לבין אביה לרבות תלונה שהגישה נגדו במשטרה כשנה וחצי משום שתקף אותה פיזית, תלונה שמשום מה נסגרה חרף שהיו בידה אישורים רפואיים והוסיפה "על סמך השיחה הזאת, כן חששתי לפגיעה גופנית, אני בחורה בת 27 נורמטיבית, עובדת, אני לא יודעת איפה הוא גר, שום פרט עליו, הסיטואציות האלה זה כל פעם זה מהיתקלות כל פעם אתו".

החסר לפיו המניע להגשת התלונה נגד אביה נעוץ בחשש של המתלוננת מפניו לאור השיחה ביניהם באירוע כמתואר, אינה מתיישבת עם תיאורה כי לאחר שאביה איים כי ירצח אותה היא בתגובה "אני התקרבתי לאבא שלי, ואמרתי לו בוא תרצח אותי כאן..." ועולה השאלה הכיצד המתלוננת לא חששה מפני מי שאיים עליה בעבר, תקף אותה פיזית ובפעם זו ברחוב בצהרי היום מאיים לרצוח אותה, והיא עוד מעיזה להתקרר אליו להתגרות בו ולומר "אז בוא תרצח אותי פה..."

בית משפט השלום באילת

20 יולי 2015

ת"פ 14-06-33687 מדינת ישראל נ' ואנונו

האמור מקבל משנה תוקף, נוכח שעלה בחקירתה הנגדית, המתלוננת התברר לא פגשה את אביה כשנתיים לפני האירוע ומאז שתקף אותה לטענתה והיא הגישה נגדו תלונה שנסגרה. בהמשך נשאלה האם איימה אי פעם על אביה והשיבה "לא. לא הייתה לי אפשרות גם".

בשלב זה הציג בפניה ב"כ הנאשם התכתבות ברשת החברתית "פייסבוק" שם כתבה לאביה את אלה הדברים: "בגלל שאתה בחור טוב, אי אפשר למצוא אותך, ואתה ממשיך כמו מניאק לשים זין עלי העברתי מה שנקרא את החוב למישהו שיקבל מהר את האוטו או הכסף של כלל הדוחות, אז אם בטעות תמצא את עצמך עם עצמות שבורות בכל הגוף, וזאת הבטחה ולא איום תזכיר לעצמך כמה אמיץ וגברי בעיקר... מזל שיש 'פייס בוק' והיא הודתה כי היא שלחה הודעה הכוללת אמירות הנ"ל לאביה.

עולה אם כן, כי המתלוננת, בלשון המעטה, לא אמרה אמת, משהתברר כי באמצעות רשת חברתית, שלחה לאביה הודעה, בהחלט לא נורמטיבית בה היא מודיעה לו כי מכרה את חובו ל"גובי חוב" הוסיפה אמירות מאיימות כי ככל שלא ישלם את אותם דוחות הוא עלול למצוא עצמו עם עצמות שבורות בכל הגוף.

לשאלת הסנגור, "אז למה שאלתי אותך אם איימת ואמרת שלא?" השיבה "אני לא רואה בזה איום". למשמע תשובה זו הסנגור הוסיף ותהה מאיפה בא מלל שכזה כלפי מי שהוא אביה וזו השיבה "מהלב". לשאלת בית המשפט הכיצד היא לא רואה באמירות שהפנתה כלפי אביה איומים, פתחה המתלוננת וסיפרה "אני קרוב ל-4 שנים כמה שהעיר הזאת קטנה, אני מנסה למצוא אותו שישלם לי כסף על דוחות של רכב שהוא שלו ורשם אותו על שמי, ואני לא בקשר אתו וזה מתנהל בבית משפט, אני בחורה צעירה ואני משלמת מהזיעה שלי דברים שהם לא שלי, אני סופגת עלבונות וחובות וחוסר תקשורת, אני להבדיל לא שומרת את ההודעות, התגובה להודעה הזאת הוא כתב שהוא יתפוס אותי ויגרור אותי מהשיער לרצפה", ובהמשך הוסיפה "... יש פה הרבה מעבר להודעות..."

יוצא איפה, כי כבר בחקירתה הראשית מציינת המתלוננת כי היא אינה יודעת פרטים על אביה לרבות מקום מגוריו, היא סובלת מחוסר תקשורת עמו ובחקירתה הנגדית מוסיפה כי היא למעשה מנסה למצוא את אביה משך כ-4 שנים ולא מצליחה הגם שמדובר באילת שהיא עיר קטנה. במהלך עדותה בעניין זה, ניכר והיה ברור כי המתלוננת מלאת כעס רב על אביה על שבגללו נאלצה להתמודד עם חובות שנוצרו עקב אי תשלומי דוחות שיצאו על שמה רק משום שרכבו רשום היה על שמה, וכשהוא לבדו עשה שימוש ברכב.

על מערכת היחסים הקשה והמורכבת בין המתלוננת לנאשם ניתן ללמוד גם מעדותו של הנאשם: "... יש לה שנאה, אובססיה כלפי כבר כמה שנים, אני לא מאמין שיכולה להיות לאדם כזו שנאה אפילו לכסף, היא אומרת שלא שילמתי דוחות על שמי, אני אומר שהיא עשתה דברים באוטו שהיא גרמה לעצמה שהמצב יגיע לכדי כך אבל אני אף פעם לא איימתי עליה, היא כל הזמן רודפת אותי, שולחת לי אנשים, קרעה לי צמיגים של האוטו".

בית משפט השלום באילת

20 יולי 2015

ת"פ 14-06-33687 מדינת ישראל נ' ואנונו

6. השאלה המתבקשת הינה, האם סביר כי חרף כעסה הרב על אביה, כפי שעלה מדבריה של המתלוננת והשתקף מעדותה, וחרף ניסיונותיה הרבים לאתר את אביה וכשזה סוף סוף נקרה בדרכה, תמשיך היא ללכת כאילו ואין עוד דבר ביניהם ובליבה אין עליו?

השאלה מתחדדת בהתייחס לדבריה לפיהם כשנתיים קודם לאירוע זה, אביה תקף אותה פיזית והיא הגישה תלונה נגדו וזו נסגרה. ראשית, משום שעל פי עדותה אביה איים עליה באומרו "אפילו עם התלונה שהגשתי עליי, אני אתפוס אותך..." ואילו מהודעת הנאשם במשטרה עלה כי זה לא כי הגישה נגדו תלונה ועל איזו תלונה מדובר, ודברים אלה לא נסתרו בעדויות השניים בבית המשפט, וטענתו של הנאשם כי מעולם לא זומן לחקירה בקשר עם תלונה כזו או אחרת שהגישה נגדו המתלוננת, והשאלה המתבקשת היא הכיצד הנאשם יבוא בטענות כלפיה כעבור שנתיים וביחס לתלונה שלא ידע על קיומה? בנקודה זו אוסיף, טענות הנאשם לעניין זה לא נסתרו, אף מצאו תימוכין בעדות המתלוננת אשר מדבריה בעניין ברור כי דרכה או דרך מי מטעמה לא הועבר כל מידע לנאשם על התלונה מלפני שנתיים.

שנית משום, שהגם שלא הובאה כל אסמכתא להגשת התלונה וסיבת סגירתה, לא מצאה המתלוננת לפרט בנסיבות אותו אירוע והרקע לתקיפה וגם לא איך ואיפה פגע בה פיזית.

הדעת נותנת כי זו תתאר את מועד מעשה התקיפה, אופן התקיפה וכיצד נפגעה עד כי היו בידה אישורים רפואיים, אולם עדותה נמצאה חסרה ירידה לפרטים, חסרה צבע וספק גדול בעיני אם אותו אירוע לפני שנתיים התרחש בכלל. לאלה יש להוסיף טענת המתלוננת כי התיק נסגר ועדות הנאשם, שלא נסתרה, ולפיה הוא מעולם לא זומן לחקירה במשטרה בנוגע לתלונה כזו או אחרת של המתלוננת כלפיו.

עם האמור, והגם שאניח לטובתה כי אכן התרחש אירוע בו הותקפה כדבריה על ידי אביה כשנתיים קודם למועד אירוע זה, טבעי וסביר בנסיבות העניין כי המתלוננת תסביר הימנעותה מלפנות אל הנאשם, הגם שסוף סוף פגשה בו, נוכח חששה ממנו על רקע שתקף אותה בעבר.

ואולם, המתלוננת אשר יצוין, פנתה במהלך הדיונים ישירות לאביה באופן בוטה וקשה בטענות כאלה ואחרות ושבעדותה ניכר כי אין לה כל חשש ממנו – לא העלתה הסבר כאמור והתייחסה לחשש כזה או אחר מאביה רק על רקע שאלת ב"כ המאשימה באשר למניע להגשת התלונה, הסבר שהתברר כלא סביר עת הוסיפה מפיה שלה, כי לאחר שאיים עליה ברצח היא בתגובה התקרבה אליו ובתוך כך אמרה לו "אז תרצח אותי פה..." ועוד יותר נוכח האיומים שהיא העזה להפנות כלפיו. אמירות המתלוננת כלפי אביה בעבר ובאירוע הנוכחי מעוררים סימני שאלה לגבי טענותיה כי אוימה והותקפה על ידי אביה בכלל ובפעם זו בפרט.

כאן המקום להתייחס לטענת המאשימה בסיכומיה ולפיה הנאשם לא טען במשטרה לעניין המניע של המתלוננת להגיש נגדו תלונה. ראשית, חקירתו של הנאשם הייתה חקירה "דלה" בלשון המעטה, מרביתה בשאלות סגורות שניתן היה לפתוח ולדרוש הבהרות, וניכר כי החוקרת לא טרחה לעשות כן. שנית, הנאשם

בית משפט השלום באילת

20 יולי 2015

ת"פ 14-06-33687 מדינת ישראל נ' ואנונו

לא השיב רק "אני לא יודע" כטענת המאשימה, אלא, "אני לא יודע, אני בקשר עם אימא שלה אני לא מדבר אתה בגלל החבר הקודם שלה" והשמיים הם הגבול באשר לאפשרויות הסכסוך. כך או אחרת ברי כי המניע של המתלוננת שאותו תיאר הנאשם התיישב עם תיאורה את הסכסוך ביניהם, ועדותו בעניין לא נסתרה אלא קבלה חיזוקים בסתירות שעלו בעדות המתלוננת עצמה.

7. מכל המקובץ עד כה נמצא ונקבע כי למתלוננת היה מניע להפליל את אביה ולסבכו וזאת על רקע סכסוך כספי ביניהם, למתלוננת היה מניע וסיבה ממשית לפנות לאביה עת נפגשו באקראי, והגם אם חששה מפניו במידה כזו או אחרת, בפעם זו היה עמה בן זוגה בחור צעיר וחסון.

8. אשר ל[REDACTED], בן זוגה של המתלוננת, זה בחקירתו הראשית תיאר את האירוע כך שיחד עם המתלוננת הגיע לסופרמרקט, הנאשם הגיע גם הוא ובא לכיוונה של המתלוננת והוא הבין שיש בעיה ביניהם אולם לא ידע כי מדובר באביה, לכן התקרב וראה שהנאשם אוחז במתלוננת בחולצתה, הפריד ביניהם ואז הנאשם קילל את המתלוננת ואותו ואמר למתלוננת משהו כמו "אני ארצח אותך". לאחר מכן הגיעה המשטרה שעצרה את הנאשם והם הלכו למשטרה על מנת להגיש תלונה.

עדותו של [REDACTED] התרשמתי, הייתה מוטה באופן מובהק לטובת המתלוננת, ל[REDACTED] היה אינטרס לסייע לה. בהקשר זה, נשאל בהמשך חקירתו ע"י ב"כ המאשימה, האם שמע את הנאשם מאיים על המתלוננת והשיב כן, כשהתקרב הוא שמע את הנאשם אומר למתלוננת שהוא ירצח אותה על תלונה על משהו שהיא הגישה.

[REDACTED], שנראה שהזדרו לתאר את האיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת והתברר כי עמד סמוך ממש למתלוננת "אני הייתי מרחק של חצי מטר מהם" (עמ' 9 שו' 16 לפרוטוקול), לשאלה מה ענתה המתלוננת לנאשם בתגובה, השיב "באותו רגע הוא תפס אותה בחולצה בכוח ואני הפרדתי ביניהם, הוא אמר לי שהוא אבא שלה, אמרתי לו שאני לא מתערב רק שלא ירים ידיים".

[REDACTED] התחמק ממתן תשובה ומיד עבר לתאר כיצד הנאשם אחז בחולצתה של המתלוננת בעוד הוא לא התערב אלא רק ביקש להפריד ביניהם. התחמקותו מלהשיב מלמדת על ניסיון להסתיר את מה שהיה עלול "לקלקל" את גרסתה של המתלוננת, שכזכור, מסרה בעדותה כי בתגובה לאיומים שאביה השמיע לעברה אמרה לו "אז אמרתי לו בוא תרצח אותי פה והוא התחיל להשתולל ולקלל... ו... לא ראה אותו לפני זה, הוא לא ידע שהוא אבא שלי, כש[REDACTED] שמע את זה מהצד, אני התקרבתי לאבא שלי, ואמרתי לו בוא תרצח אותי כאן..." וכבר הרחבתי באשר למהימנות גרסתה והחשש המדומה כמניע להגשת התלונה נגד אביה.

שאלה נוספת שעולה בהקשר ל[REDACTED] הינה, מדוע מצא [REDACTED] להתערב רק שעה שאותו אדם שאינו מכיר אוחז בחולצתה של בת זוגו, אולם לא מצא לנכון להגיב ולא להתערב שעה שאותו אחד איים מפורשות על חייה של המתלוננת כי ירצח אותה.

בית משפט השלום באילת

20 יולי 2015

ת"פ 14-06-33687 מדינת ישראל נ' ואנונו

מחקירתו הנגדית עלה כי הוא בן 22 ומערכת היחסים בינו לבין המתלוננת עד למועד עדותו נמשכה כשנתיים, הוא לא הכיר את הנאשם קודם לאירוע.

כעולה מת/1 הודעת הנאשם במשטרה, הנאשם מסר בעדותו כי בן זוגה של המתלוננת הוא זה שבכלל פנה אליו ואיים עליו כי יעקור את ליבו. הסברו של [REDACTED] בחקירתו הנגדית ולפיו הוא לא איים על הנאשם כי יעקור את ליבו שכן לא הייתה לו סיבה לעשות כן ומאחר ואין לו עם הנאשם היכרות קודמת, קשה שתקבל העובדה שאין היכרות מוקדמת בין [REDACTED] לבין אביה של המתלוננת אין בה כשלעצמה כדי לשלול היכרות של [REDACTED] עם סיפור חייה של מי שהיא בת זוגו, לרבות מערכת יחסיה עם אביה, אשר התבררה כמורכבת, כאובה ועמוסת רגשות טינה.

בשים לב לתחושות והרגשות הקשים אותן נושאת המתלוננת כלפי אביה לאורך 4 שנים וששנתיים מתוכן [REDACTED] הוא בן זוגה והם מקיימים מערכת יחסים זוגית, כשבתוך תקופה זו שלחה המתלוננת לאביה איומים דרך רשת "פייס בוק" ולדבריה גם הגישה נגדו תלונה במשטרה לאחר שתקף אותה וזו נסגרה וגרמה לכעסה לגדול עוד יותר, ספק גדול בעיני כי אלה לא באו לידיעתו של [REDACTED], כי המתלוננת לא שתפה אותו בכאבה וכעסה. בכל מקרה לא עלתה כל טענה כי [REDACTED] לא היה שותף למערכת יחסיה עם אביה והדעת נותנת כי [REDACTED] ידע הגם שלא פגש את אביה קודם לכן.

9. זאת ועוד, מעצם העובדה שהמתלוננת בתיאורה את הרגע שבו אביה פנה אליה ואיים עליה, היא מצאה לשים דגש דווקא על העדר חלקו של [REDACTED] בעניין, תוך שפתחה בכך ש [REDACTED] לא הכיר את אביה קודם אלא שמע את הדברים מהצד התקרב והפריד ביניהם ועוד אמר לאביה כי אין בכוונתו להתערב, וכי הוא מכבד אותו רק לא רוצה שיגע בה – יצרה אצלי רושם כי זו מבקשת להכין את הרקע לעדותו של [REDACTED] שהעיד מיד אחריה, על חלקו באירוע ובדבר האיום שהפנה כלפי הנאשם, מה שמטיל ספק האם בעד ראיה מדובר או שמה בשותף לאירוע.

בהקשר זה אוסיף כי החוקרת דיאנה, שבקשר לעדותה עוד אפרט בהמשך, אישרה כי הנאשם נחקר בחשד לעבירות של איומים ותקיפה של המתלוננת בכך שאחז בה בחולצה, אולם כתב האישום מייחס לנאשם רק עבירת איומים, האם המאשימה הטילה ספק בדברי המתלוננת ובן זוגה [REDACTED] לעניין זה?

גם בהתייחס לנתון המרחק שהיה בין [REDACTED] למתלוננת כחצי מטר, לא ברור מדוע היה [REDACTED] צריך להתקרב, כדי לשמוע או להפריד שהרי הם היו סמוכים זה לזו. עוד נראה כי [REDACTED] לא זכר פרטים שיש בהם להטיב עם הנאשם, כך למשל, לא זכר האם היה באותו יום עם קסדה, כזכור הנאשם ציין בעדותו כי [REDACTED] ניגש אליו וקסדה על ראשו, [REDACTED] לא זכר כי הנאשם ביקש מהקופאית להתקשר למשטרה, הגם שאין חולק כי הנאשם אכן עשה כן, גם לא זכר פרטים מעברו הפלילי.

בית משפט השלום באילת

20 יולי 2015

ת"פ 14-06-33687 מדינת ישראל נ' ואנונו

מכלול הדברים שהובאו מעלה כי עדויות המתלוננת ובן זוגה [REDACTED] אין בהם די להרשיע את הנאשם וספק אם יש בהם כדי להעביר לכתפי הנאשם את חובת ההסבר.

10. **גרסת הנאשם** – הנאשם בעדותו מסר כי המדובר היה ביום שישי בשעות הצהריים של חודש פברואר, והוא הגיע במהירות לסופר מרקט משום שהיה חסר לו כוסברה לדגים, ותוך כדי שיצא מביתו אמר לזוגתו שתאסוף אותו ממרכז מור לשם הלך על מנת לקנות את הכוסברה. משהגיע לסופר ועוד הוא עומד בחנייה: "כשהגעתי לסופר, אני עומד בחנייה, יצאה היא והחבר שלה מהסופר עם שקיות, כשאני ראיתי שזאת הבת שלי, הסתכלתי עליה ואחרי זה הם הלכו ליד האופנוע שעמד ליד המדרגות, שמו את השקיות ואז ניגש אליי החבר שלה, הוא רק הסיט מהקסדה את המכסה של העיניים, והוא אמר לי "אני אעקור לך את הלב מהמקום". אז אמרתי לו למה אתה לא עוקר לי, אני עומד פה ובאותו זמן הייתה קופאית שם שהיא הרבה שנים, אני מכיר אותה, עומדת בחוף עישנה סיגריות, אמרתי לה תזמיני משטרה, והיא הייתה בטלפון מדברת, בו בזמן שאני אומר לה להזמין משטרה, הבת שלי אומרת לחבר שלה "תתקשר למשטרה". ואז היא הזמינה משטרה, שניהם מחזיקים אותי שם בכוח וכשהגיעה המשטרה לקחו אותי לתחנת המשטרה, משם אתם מכירים את הסיפור, חקירה".

המדובר בגרסאות קוטביות, מצד אחד טוענת המתלוננת כי היא לא פנתה לאביה ולא דברה עמו, אלא הוא זה שפנה אליה באיומים ולאחר מכן אחז בחולצתה עד להתערבות בן זוגה, מצד שני טוען הנאשם כי הוא רק הסתכל על המתלוננת וסמוך לכך פנה אליו בן זוגה ואיים עליו כי יעקור את ליבו והוא בתגובה פנה מיד לקופאית שעמדה בחוף וביקש כי תזעיק את המשטרה כשבתוך כך מנעו ממנו השניים להתרחק ואיימו עליו.

אשר למניע כבר פרטתי בעניין קודם, אולם אחזור במעט ואוסיף - הנאשם מסר כי כבר מספר שנים בתורודפת אותו "יש לה שנאה, אובססיה כלפי כבר כמה שנים, אני לא מאמין שיכולה להיות לאדם כזו שנאה אפילו לכסף, היא אומרת שלא שילמתי דוחות על שמי, אני אומר שהיא עשתה דברים באוטו שהיא גרמה לעצמה שהמצב יגיע לכדי כך אבל אני אף פעם לא איימתי עליה, היא כל הזמן רודפת אותי, שולחת לי אנשים, קרעה לי צמיגים של האוטו". דברי הנאשם בעניין זה מתיישבים אחד לאחד עם דברי המתלוננת עצמה ומהתרשמותי הישירה ממנה עת העידה וקשרה את האירוע הנוכחי להיסטוריה (כך כלשונה) בינה לבין הנאשם. העובדה כי הנאשם לא פרט ממש ביחסיו עם המתלוננת עת גביית הודעתו במשטרה אין בה כדי לשנות כהוא זה – המניע ברור ובמובהק וכאחד עולה מעדויות המתלוננת והנאשם.

בחקירתו הנגדית, חזר וטען כי הוא לא פנה אל המתלוננת, הוא לא דיבר אתה אלא רק הסתכל עליה. לשאלה הכיצד בהעדר שיח מקדים בינו לבין המתלוננת פנה אליו בן זוגה ואיים לעקור את ליבו, השיב "היא אמרה לו משהו באוזן הוא פשוט שם את הדברים על האופנוע ופנה אלי ואמר לי אני אעקור לך את הלב ותוך כדי הוא מסיט אותי עם הגוף שלי" (עמ' 15 שוי' 14-8 לפרוטוקול). לשאלה למה לא מסר במשטרה כי המתלוננת לחשה משהו באוזנו של [REDACTED] בן זוגה, השיב "מה הוא סתם ידע שאני אבא שלה?".

בית משפט השלום באילת

20 יולי 2015

ת"פ 14-06-33687-06 מדינת ישראל נ' ואנונו

בהמשך חזר וטען כי המתלוננת מחפשת להתנקם בו ולא מעכשיו שכן כבר אמרה לו במפורש שהיא תכניס אותו לבית הסוהר... "היא התלוננה כמה פעמים במשטרה והם לא מצאו להקדיש לתלונות שלה זמן אני לא זומנתי לשום חקירה... אף פעם לא זימנו אותי לחקירה שקשורה ל..." (עמ' 16 שו' 4-1 לפרוטוקול). עדותו של הנאשם בעניין זה ולמעשה לאורך כל חקירתו לא נסתרה. ואציין ואדגיש כי אין בעובדה לפיה הנאשם לא מסר פרט כזה או אחר במשטרה, כדי להוות סתירה מהותית כפי שביקשה המאשימה לראות בסיכומיה.

כאמור, עדותו של [REDACTED], אותה מצאתי מוטה לטובת המתלוננת באופן מובהק, אין כדי להוות תימוכין בגרסת המתלוננת, עדותו התרשמתי לא מהימנה.

אשר לנאשם, לא התרשמתי כי בדה דברים מליבו, עדות הנאשם מצאתי אוטנטית, מלאת צבע וירידה לפרטים. כבר בפתח הודעתו במשטרה, הוא מוסר כי אין בסיס לטענת המתלוננת כי איים עליה ומיד לאחר מכן מוסיף ומוסר לחוקרת כי לאירוע עדי ראייה אובייקטיבים שראו את האירוע מתחילתו ועד סופו. בהמשך גביית עדותו מבצעת החוקרת תרגיל חקירתי, במסגרתו היא מודיעה לנאשם כי המקום מצולם והוא נקלט במצלמות אוויר בחולצה של המתלוננת. הנאשם משיב מידית "אין חיה כזאת. היא הבת שלי ואף פעם לא נגעתי בה ולא אגע בה... אני מגדל ילדה בת 13 בבית לבד...". בנוסף, לשאלת החוקרת האם איים על המתלוננת כי ירצח אותה בגלל תלונה שהגישה נגדו לפני שנתיים, הגיב הנאשם "היא הגישה נגדי תלונה, אני לא יודע, לא יודע על מה את מדברת".

במהלך הדיון עלה ולא נסתר כי הנאשם כלל לא זומן לחקירה בשל תלונה שהגישה המתלוננת נגדו לפני שנתיים ובכלל לא זומן אי פעם לחקירה בנוגע אליה. תגובתו הספונטנית של הנאשם, לצד העובדה כי לא הוגש כל מסמך בתמיכה להגשת התלונה וסגירתה המידית ובנוסף אי זימונו לחקירה כזו או אחרת בעניינה של המתלוננת מדבר בעד עצמו, ואם לא די באלה, יש להביא בחשבון את שקרי המתלוננת בנוגע לאיומים שהיא עצמה הפנתה כלפי הנאשם לפני כשנה ומחצה וכמפורט לעיל.

11. מחדל חקירתי - זה המקום לבחינת טענות ההגנה בנוגע למחדל של היחידה החוקרת. כעולה מת/1 הודעת הנאשם, כבר בפתח חקירתו בתחנת המשטרה, מסר הנאשם לחוקרת דיאנה בלוסטוצקי את הדברים הבאים: "אין לה טענה (כך במקור ש.ש.) הזו שום בסיס יש לי עדים שם, הקופאית ומנהל המשמרת שם שהיא הבת שלי והחבר שלה מאיימים עליי ולא נותנים לי לעזוב את המקום ואני אמרתי לקופאית להזמין משטרה, היא הייתה תוך כדי שיחה ואמרה לי שניה אני מסיימת את השיחה אבל תוך כדי [REDACTED] (המתלוננת ש.ש.) התקשרה למשטרה" (עמ' 1 שורות 4-6).

דברי הנאשם מקבלים תימוכין בדברי המתלוננת כפי שעלו בעדותה "הבן זוג שלי שהיה איתי, מוכרת בכניסה שראתה הכל, לא יודעת את שמה ואולי עוברי אורח אבל היא ספציפית ראתה את הכל".

בית משפט השלום באילת

20 יולי 2015

ת"פ 14-06-33687 מדינת ישראל נ' ואנונו

בעדותו בבית המשפט חוזר הנאשם על הדברים "הוא רק הסיט מהקסדה את המכסה של העיניים, והוא אמר לי "אני אעקור לך את הלב מהמקום". אז אמרתי לו למה אתה לא עוקר לי, אני עומד פה ובאותו זמן הייתה קופאית שם שהיא הרבה שנים, אני מכיר אותה, עומדת בחוץ עישנה סיגריה, אמרתי לה תזמיני משטרה, והיא הייתה בטלפון מדברת, בו בזמן שאני אומר לה להזמין משטרה, הבת שלי אומרת לחבר שלה "תתקשר למשטרה" ואז היא הזמינה משטרה...".

אף מבלי לשמוע את החוקרת, סבורני כי בנסיבות העניין ומשדובר בעדת ראייה אובייקטיבית שנכחה במקום מתחילת האירוע ועד סופו קמה החובה לזמן אותה שהרי זו הייתה שופכת אור על האירוע ומסייעת בבירור האמת.

כעולה מהודעת הנאשם הוא מסר לחוקרת כי הוא מכיר את אותה עדת ראייה העובדת כקופאית משך שנים בסופרמרקט, והגם שלא ידע למסור את שמה, בנקל היה ניתן לאתרה ולגבות הודעתה.

אלא מה, היחידה החוקרת לא מצאה לנכון לזמן את אותה קופאית ולגבות ממנה הודעה ביחס למה שראתה, הגם שהנאשם תיאר כיצד ניגש אליו בן זוגה של המתלוננת ואיים כי יעקור את ליבו, מה שלמעשה הופך את בן זוגה של הנאשם, למי שנטל חלק באירוע והוא בעל עניין גובר בתוצאות ההליך המשפטי ובהחלט לא מדובר בעד ראייה אובייקטיבי כפי שניסתה המאשימה להציגו.

המדובר במחדל חקירתי היורד לשורש העניין, הליך החקירה לא היה תקין ואף לא ראוי. החקירה חסרה ומחדלה של היחידה החוקרת גרמה לנזק ראייתי שמשקלו הוא כזה שתוצאותיו הם בקביעת ההנחה העובדתית הטובה ביותר לנאשם, ולפיה אילו הייתה מתייצבת אותה קופאית לעדות בבית המשפט כי אז הייתה עדותה לטובת הנאשם. יפים לעניינו דברי כב' השופט רובינשטיין ב"ע"פ 11-04-1016 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל:

"...ראוי, שהחובה לניהול חקירה הוגנת תהיה גם בעלת תוצאות משפטיות קונקרטיות. לפיכך, בדומה לרציונל של הכלל בדבר הנזק הראייתי במשפט האזרחי, כיוון שמחדלי התביעה הזיקו לנאשם, התביעה היא שצריכה לשאת במחיר הראייתי..... התוצאה המתבקשת היא שכאשר לא נחקרה עובדה או טענה, קמה חזקה כי אילו הייתה נחקרת, היו תוצאות החקירה פועלות לטובתו של הנאשם ותומכות בגרסתו... החלת דוקטרינת הנזק הראייתי על ההליך הפלילי מובילה לתוצאה, שכל אימת שבמסגרת הליך חקירה תקין נדרשת הרשות החוקרת לבצע חקירה של נושא העולה בחקירה, והיא אינה חוקרת את אותו נושא או היבט של הפרשה, מבלי ליתן הסבר מניח את הדעת לדבר, לא תהא מניעה מלהניח את ההנחה העובדתית הטובה ביותר לנאשם (ר' "שפירא" מחדלים בחקירת משטרה (1), 1 והשלכותיהם על ההליך הפלילי "חלק א הסנגור 17 (אפריל) – 6111. בפסקי דין אלה הביעו בתי המשפט הדיוניים את דעתם, לפיהם ייתכנו מקרים קיצוניים, שבהם מחדלי החקירה הם כה רבים וקשים, עד כי כמות המחדלים עצמה היא שיוצרת את הספק הסביר באשמת הנאשם, אף מבלי להניח הנחות עובדתיות שייטיבו עם הנאשם...".

תשובותיה של החוקרת בחקירה הנגדית בנוגע למחדל החקירתי לא הניחו דעתי בלשון המעטה ולמעשה שופכים אור על אופי חקירתו של הנאשם:

בית משפט השלום באילת

20 יולי 2015

ת"פ 14-06-33687 מדינת ישראל נ' ואנונו

ש. אני מציג לך את החקירה שלו (ת/1), הוא אומר לך "הם מאיימים עליי לא נותנים לי לעזוב את המקום, היא הייתה תוך כדי שיחה..." הוא מפנה אותך למישהי שהוא פונה אליה בזמן האירוע ולכאורה שמעה את הדברים, מדוע לא מצאתם לנכון לפנות לאותה קופאית שהיא עדה אובייקטיבית?

- ת. לא זוכרת.
- ש. זה לא היה נראה לך חשוב לעשות כפעולת חקירה?
- ת. אני לא זוכרת, זה היה לפני יותר משנה. לא יודעת להגיד מה היה השיקול שלי אז.
- ש. החשוד בחקירתו אומר לך בשורה 14-15 "למה הבן זוג התקרב..." את לא ראת לנכון לחקור את החבר של המתלוננת על האיומים האלה?
- ת. נלקחה ממנו עדות לפני שהחשוד נחקר.
- ש. מה הייתה מניעה לזמן אותו שוב לחקירה תחת אזהרה בגין איומים?
- ת. אין לי תשובה".

מדובר בתשובות מטרידות ומתחמקות, שהרי הליכי חקירה, שכל ישר ושיקול דעת לא צריך לזכור.

המחדל ומהותו יוצר לטעמי, מעצמו את הספק הסביר באשמת הנאשם אף מבלי שיילקחו בחשבון ההנחות העובדתיות שיטיבו עמו. בנוסף לצד המחדל החקירתי אשר המאשימה לא נתנה כל הסבר מניח את הדעת לגביו, נותרו השאלות והתמיהה הנובעות מגרסתה של המתלוננת ובן זוגה.

ולסיום, כטענת ב"כ המאשימה, אכן נכון שלנאשם ככל נאשם אחר עומדת הזכות להעיד עדים מטעמו בתמיכה בגרסתו, עם זאת וכמו במקרה דנן, ובנסיבות המתוארות, אין בזכות זו כדי לפטור את היחידה החוקרת מחובתה, לחקור חקירה הוגנת, לחקור על מנת להגיע לאמת וזו יש להדגיש לא נעצרת בנקודה בה יש לטעמה של היחידה החוקרת מספיק ראיות מרשיעות, שעה שבנקל הייתה יכולה להביא ראיה אובייקטיבית למה שבאמת אירע. ראשית חובתה של היחידה החוקרת היא בחקירה הוגנת וכנגזרת מכך אינה בחיפוש אחר ראיות מרשיעות אלא בראיות לחקר האמת גם אם הן לטובת הנאשם.

12. מכל האמור, ובשים לב למחדל החקירתי הנוגע ישירות בגרסאות הנאשם והמתלוננת, מצאתי להעדיף גרסתו של הנאשם על פני גרסת המתלוננת, וכראשית הדברים אני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע עבירה של איומים.

ניתנה והודעה היום ד' אב תשע"ה, 20/07/2015 במעמד הנוכחים.

שוש שטרית, שופטת
סגנית נשיאה